

Més que un sindicat

Joan Blanco Paz,
STEPV - Intersindical Valenciana

Cantava Gardel allò de "veinte años no es nada" i potser tingués raó. Trenta anys, però, no passen debades i són quasi una vida que dóna per a saber d'èxits i de fracassos. I temps més que suficient per comprovar totes les coses que han canviat en la societat al llarg d'eixos anys i la relació que hem tingut nosaltres amb eixos canvis. Sense anar més lluny, com no recordar ara aquella campanya de "Cap nin sense escola"!

STEI-i, el sindicat de les Illes Balears, aquell que s'autodefinia com "una veu forta, una veu nostra", compleix ara 30 anys i gaudeix d'una salut excel·lent, mostra inequívoca que la balança s'ha inclinat en favor dels èxits. I mostra, també, que no ha fallat mai a la cites que la història li ha posat per davant, ni en allò que té a veure amb el compromís amb els treballadors i treballadores, ni amb la renovació pedagògica i la democratització de l'ensenyament, ni amb la contribució a la recuperació nacional i a la normalització de la nostra llengua, ni amb el compromís amb el territori, amb les causes socials... i de manera especial -per la intensitat i perseverança- amb la solidaritat internacional.

Al País Valencià, també estem de celebració. I repassant els trenta de l'STEI-i i comparant el que estem preparant per a commemorar-lo, observem l'enorme paral·lelisme que hi ha entre els dos sindicats. Conjuntament hem desplegat un treball clau en tot allò relacionat amb la recuperació nacional del nostre poble, en fer del català una llengua de futur a l'ensenyament; hem impulsat polítiques de democratització dels centres; hem treballat per complementar -i no enfrontar- la defensa dels drets de treballadors i treballadores en les xarxes educatives públiques i privades, en la universitat; hem assumit -adoptant iniciatives per a garantir-la- una oferta formativa democràtica i sense clientelismes sectaris; hem iniciat processos de confluència amb persones i organitzacions d'altres sectors que compartien amb nosaltres la necessitat d'un sindicalisme democràtic i participatiu que atorgara als treballadors i les treballadores la decisió en tot allò que els afectava; i un procés electoral darrere un altre hem comprovat, amb enorme satisfacció, com aquesta manera de fer un altre sindicalisme era premiada pels treballadors i treballadores atorgant-li majories sindicals que mai no han defraudat les expectatives dipositades en elles.

*"Des de la nostra
condició
inequívoca de
sindicats
sobirans, hem
compartit un
model confederal,
primer l'UCSTE,
ara la
Confederació
Intersindical..."*

30 anys

Això sí, una altra vegada la balança s'inclina del costat de l'STEI-i i algunes de les seues iniciatives són l'orgull i l'espill en els quals ens mirem tots els dies. L'Escola de Formació en Mitjans Didàctics o el projecte d'Ensenyants Solidaris en són una bona mostra.

Conjuntament vam nàixer de moviments unitaris de caràcter sectorial però, des de primera hora, vam comprendre la necessitat de superar el sector i disposar d'un sindicat unitari de tot l'ensenyament, i fugint de localismes vam apostar per adoptar una perspectiva nacional, alhora que confederal.

Des de la nostra condició inequívoca de sindicats sobirans, hem compartit un model confederal, primer l'UCSTE, ara la Confederació Intersindical, perquè hem entès que moltes de les nostres actuacions necessitaven del treball comú amb aquella gent que compartia amb nosaltres reivindicacions i il·lusions en altres territoris. I en els moments bons i en altres no tan bons, que també n'hi han hagut, hem estat per aportar propostes i energies que asseguraran la continuïtat del model sindical confederal. Així ho vam fer des de 1984, quan la nostra UCSTE es va trencar en dos, fins a l'any 1990, quan feliçment es va tornar a reunificar. Ara em ve al cap aquell viatge que Pere Polo i jo mateix vam fer a Canàries, al congrés de l'STEC, per reiniciar contactes que s'havien perdut. Què equivocades estaven les persones que m'asseguraven, ja el 1984, que l'STEI estava desfet!

Conjuntament també vam comprendre el paper que hi juga la informació en la democratització de la vida sindical, engegant projectes, com PISSARRA en les Illes o ALLIOLI en el País Valencià, que després de trenta anys de publicació ininterrompuda són una eina indispensable per saber què ha passat en aquests anys. Hem entrat al meu arxiu de publicacions per repassar els números de PISSARRA que guarde i he pogut comprovar la gran quantitat d'idees enlairades ahir que conserven una frescor excel·lent avui. També he vist tantes altres idees que s'han convertit en realitats. I és que no hi ha com mirar arrere i aprendre del passat, per encertar en el present i per saber interpretar el futur. Al llarg de trenta anys, PISSARRA ha complit una funció clau: difondre informació i presentar a la societat una definició del col·lectiu que hi ha darrere. Compartir la informació és condició necessària per crear opinió i prendre decisions. En aquest sentit, PISSARRA és,

després de tres dècades, l'eina més eficaç i que millor representa el tarannà participatiu que caracteritza l'STEI-i.

"...ha estat el sindicat en la història recent de les Illes, el que és ara o el que segur que serà en el futur, diríem "STEI-i, més que un sindicat"."

Però trenta anys donen per a moltes més coses, com haver tingut la sort de compartir vivències i il·lusions amb persones com Pere, Neus, Biel, Sebastià, Onofre, Paulí... i tantes d'altres amb les quals sempre ens hem trobat a gust. Quan hem assistit a actes de l'STEI-i, sempre ens hem sentit a casa.

STEI-i, el sindicat de les Illes Balears, celebra aniversari. Brindem per desitjar trenta anys més de treballs i d'il·lusions i de molta i diversa feina ben feta. Deien d'un equip de futbol que era més que un club. Si haguérem de definir amb una frase la globalitat del que ha estat el sindicat en la història recent de les Illes, el que és ara o el que segur que serà en el futur, diríem "STEI-i, més que un sindicat". □